Гончар Інфо

«Унція емоцій варта тонни фактів» *Джон Джунор*

№ 2 (9), 20 Березня 2017

«БЛОГЕРАМ-ПОЧАТКІВЦЯМ Я РАДЖУ БЕЗУПИННО ПАХАТИ»

Чому Діана Лебедєва обрала блогінг замість журналістики?

Зарозумілі аматори, вперті сперечальники, саботажники-писаки – як блогерів тільки не називають… Проте, що ми знаємо про цих людей насправді? Відомий дніпровський блогер розповідає про різницю між блогінгом й інтернет-журналістикою та про колосальний внесок дніпровців у розвиток IT-технологій.

Детальніше на стор. 8

ДНІПРО - УРБАНІСТИЧНИЙ ВІДПОЧИНОК

або реалії з обох боків

Що можна відвідати у промисловому місті - заводи, музеї, галереї чи може концерти? Дніпро вміє дивувати та приголомшувати вже бувалого мандрівника. Ми розкриємо Дніпро з обох боків і покажемо, як можна провести вихідні, якщо в тебе в кишені лише 500 гривень або ж навпаки, якщо у тебе необмежена кількість грошей.

Детальніше на стор. 4

«Резюме» айтішника

Що потрібно та чого зазвичай не достає ідеальному програмісту?

Детальніше на стор. 3

КВЕСТ-РУМ ПО-ДНІПРОВСЬКИ

Детальніше на стор. 7

СПІВБЕСІДА В INTEL

Детальніше на стор. 3

ВІЙНА, РОЗВ'ЯЗАНА ПРЕСОЮ

Детальніше на стор. 6

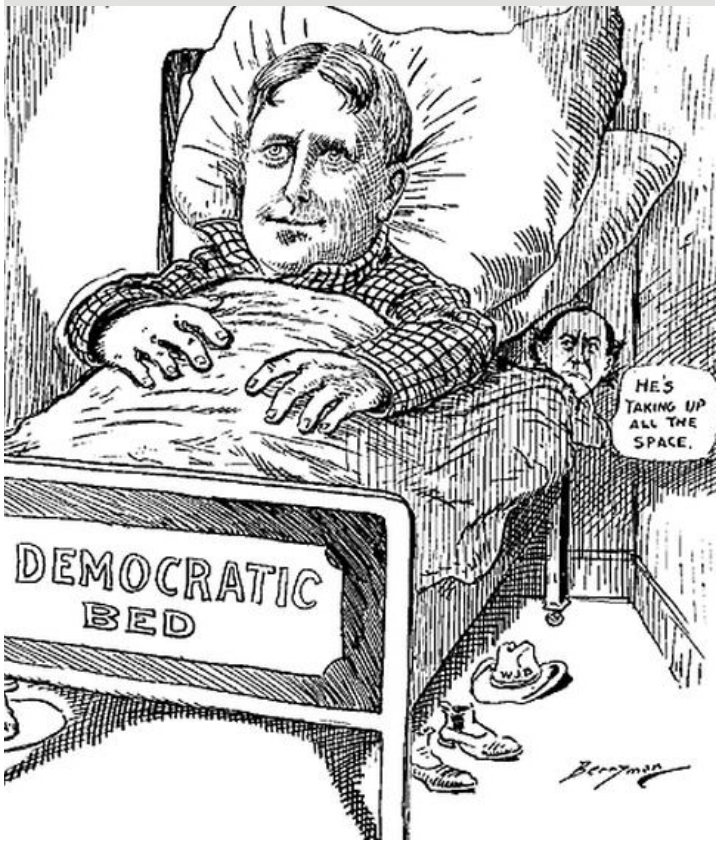

«Ми, журналісти, говоримо публіці, куди стрибнула кішка. Далі публіка вже сама займається кішкою». *Артур Сульцбергер*

РУЇНИ МИНУЛИХ ЧАСІВ

Палац Ілліча

«Ось тут, в лівому крилі був тренажерний зал, займалися гімнастикою, акробатикою. Звідти повністю винесли все обладнання. А на другому поверсі була шикарна бібліотека. Ну а тут ми переодягалися, роздягальня була, буфет був », - розповідає Микола Михайлович.

Старий ручниї портфель, прямо з радянських часів, зимовий пуховик, і як не дивно, без шапки. На вулиці мороз більше 10-ти градусів, але наш співрозмовник холоду не відчуває. Мабуть старі спогади зігріли його душу і тепер це тепло циркулює по всьому тілу. Будівля ДК «Ілліча», яка зараз знаходиться в сумному стані, це будівля його молодості.

«А в сусідньому крилі, ось там, де сходами піднімаються - там був кінотеатр. А нагорі - сцена, там були репетиції, концерти ». Фотограф раз у раз мотає камерою з одного боку в інший, ледве встигаючи за вказівним пальцем Миколи Михайловича. Він вже увійшов у смак і перед ним не величезні сірі руїни, повні будівельного мотлоху, пляшок і всякого іншого сміття, а кольорова картинка минулого, де діти і батьки, тримаючись за руки, разом відкривають двері головного входу.

«А коли приїжджали ансамблі або відомі виконавці, вся ця площадка перед ДК повністю була заповнена машинами. Останнє, що я пам'ятаю, це філармонія, яка теж перебувала в лівому крилі, якщо я не помиляюся. Після її від'їзду в ДК Ілліча вже нічого не залишалося ».

Це складно назвати руїнами. Будівля ціла: переходи, стелі, покрівля, все на місці, немає масштабних руйнувань. Величезна сцена всередині, місця для сидіння, коридори з маленькими кімнатками, в яких ще залишилися столи і стільці. У нас складалося враження, що колись давно, в один момент усі відвідувачі і весь персонал вийшли і закрили двері на ключ.

Історична довідка: Будівлю Будинку культури ім. Ілліча було спроектовано в першій половині XX століття відомим архітектором Олександром Красносельський, який працював в Дніпропетровську протягом 30 років. Його проекти широко відомі: ЦУМ, Дніпропетровське училище культури, зруйнована будівля Дитячого світу, два п'ятиповерхових будинки на перехресті вулиць Чкалова та Челюскіна і багато інших.

У 1932 році будівлю було офіційно введено в експлуатацію і було названо Будинком Культури Металістів. Це найбільша будова такого типу у всій області. У 1936 році до будівлі був добудований театр. Після Великої Вітчизняної війни від будівлі, в якому розташувалися італійські фашистські війська, залишилися руїни. Реконструкція будівлі велася тривалий час і її відкрили знову тільки в грудні 1955 року. Окрім того, в будівлі ДК Ілліча розміщувався концертний зал Обласної філармонії. Це був найбільший театрально-концертний майданчик в місті Дніпропетровську епохи Брежнєва, на якій виступали найвідоміші артисти СРСР.

Будівля Земської управи, фото: Микита Городивський

У місті не часто побачиш дятлів. Ні, не людей-дятлів, їх величезна кількість. Справжнього дятла, який своїм дзьобом невтомно довбає дерево. У приватних секторах міста або на його околицях дятлом нікого не здивувати, але щоб в самому центрі Дніпра, за 200-300 метрів від Мост-Сіті ... Це було щось. Принаймні для нас з фотографом. Свій фотоапарат він ніколи так швидко не розчохляв. І все ж не встиг, упустив він цей кадр.

Але ми прийшли на Крутогірний узвіз не птахів фотографувати. Саме за цією адресою знаходяться руїни колишньої Земської Управи. Понад 150 років тому, якщо бути точними, в 1864 році, імператор Олександр II видав указ про проведення Земської реформи, мета якої полягала в наданні далеким куточках Російської Імперії права на часткову самостійність. Створювалися 2 нові органи: земські збори і земські управи. Їх функції були досить широкі: будівництво і реконструкції навчальних закладів, лікарень, організація інфраструктури, охорона правопорядку, збір податків, тощо. Варто зауважити, ці органи не мали серйозних політичних функцій.

Уявіть собі життя, яке кипіло колись навколо: повз проносяться екіпажі, хлопчисько на розі роздає газети, управа шелестить паперами і гусячим пір'ям. Коридори багатолюдні, тут можна зустріти як шанованого дворянина, так і жителя навколишніх сіл. Банкіри, військові, вчені - всім є діло до управи, а втомлений з дороги чиновник сперся об колону в залі. Стукають печатки, зшиваються листи, шумлять люди ...

Собака невідомої породи гавкала на все горло. Тільки високі залізні ворота не дали їй з нами привітатися. Охоронець виявився не дуже товариським і не пустив нас поглянути на цю красу зсередини. Люди проходять повз і навіть не звертають уваги на сам будинок, мабуть настільки лаконічно він вписується в архітектуру цього кварталу.

Вікна колишньої управи забиті абияк фанерою, дошками, місцями заварені іржавими гратами, подекуди збереглися рештки скла. Стіни заліплені рваними оголошеннями і написами з балончиків. Двері парадного входу забиті намертво, через вікна всередину можна потрапити, якщо вже дуже постаратися. Але поруч, буквально через дорогу, нависають дві білосніжні багатоповерхівки респектабельного виду з припаркованими під ними дорогущими автомобілями. Якщо хто-небудь і захоче потрапити всередину покинутої будівлі з недобрими намірами - він спочатку буде на очах у багатьох відеокамер. Може, саме тому управа збереглася досить добре.

Історична довідка: Земельна ділянка під номером 21 в 3-му кварталі Катеринослава була створена за міським планом 1790 р. Ймовірно, це було вже друге її заснування, тому що за планами слободи Мостини цей район був забудований вже з 1860-х рр. І все ж, визначити, що саме тут розташовувалося спочатку вже неможливо. У 1863 р садиба числилася вже за Мануїлом Захаріним, але після розподілу спадщини між членами сім'ї вона відійшла до його сестрі Надії Савоїні. Сама пані з 1864 р здала будинок в оренду Міністерству внутрішніх справ для організації квартири і канцелярії катеринославських губернаторів.

Богдан ЗВОНИК
Микита ГОРОДИВСЬКИЙ

Палац Ілліча. Фото: Микита Городивський

Будівля Земської управи, фото: Микита Городивський

Гончар Інфо

Газета студентів
факультету Систем і засобів масової комунікації
Дніпровського національного університету ім. Олеся Гончара

Випусковий редактор	Оксана АЛЕКСЄЄНКО
Заступник редактора	Катерина МОИСЕЄНКО
Редактори рубрик:	
«Життя, як воно є»	Катерина КОМІССАР
«Поміркуймо»	Оксана ЛИСЯК
«Гаманець»	Олена КОНДРАЦЬКА та Анна ГРЕБЕНЧУК
«Особливе»	Ігор МАЛІЄНКО та Анастасія ГЛУЩЕНКО
«Машина часу»	Маргарита РАЙКО
«Цікавинки»	Вікторія ДУЛІНОВА та Єлизавета ГИМБІЛЬ
«В об'єктиві»	Валерій ДРИГОЛА та Анна ВОЙТ
Дизайн-макет	Микита ГОРОДИВСЬКИЙ та Валерій ДРИГОЛА

З усіх питань звертатися на пошту редакції:
goncharinfo.fszmk@gmail.com

Від редактора

Дорогі читачі!

Ми презентуємо вам другий випуск 2017-го року «Гончар Інфо».

Хто з нас не мріяв стати відомим блогером із мільйонами підписчиків? Наша рубрика «Особливе» розповідає про інтернет-журналістику та блогінг: відмінності, особливості, коментарі діючих блогерів.

Чому журналісти стають блогерами? Діана Лебедева розказує власний шлях становлення в інтернет-індустрії у рубриці «В об'єктиві».

У нашій рубриці «Особливе» знов підіймається серйозна тема, котра хвилює кожного студента, а особливо бюджетників. Так, ви вгадали, ця тема – стипендії. Журналіст викладає власні роздуми про законопроект №5130 та його втілення в життя. Ми запрошуємо усіх до обговорення! Ваші розуми, бачення проблеми (або не проблеми), власні історії з життя надсилайте на пошту редакції. Ми хочемо обговорювати важливі теми на сторінках «Гончар Інфо» з вами!

«Гончар Інфо» створив власний варіант проекту «Орел и Решка». Дорогі машини, «морозний» номер, алея художників та дешева їжа – усе це проходили на собі. Гортайте на «Економіку» та дізнавайся, як ми розважалися із золотою карткою, а дехто – на тисячу гривень.

Чи добре ви знаєте наше місто? А ось журналісти нашого видання гарно попрацювали та знайшли декілька споруд, які майже кожен житель Дніпра бачив, але, скоріш за все, не знав їх історію. Старі будівлі, брудні вікна, двері, які вже давно не відкривала людина… Цікаво і моторошно водночас. Дивіться наш фоторепортаж на сторінці 2.

А може ви мріяли бути «айтішніком»? Тоді у рубриці «Поміркуємо» є матеріал, необхідний саме вам! Автор статті докладно розповість, якими якостями повинен володіти ідеальний програміст, аби завжди користуватись попитом у роботодавців. У цій самій рубриці читайте розповідь одного із студентів Вроцлавського університету, якому випала нагода співбесіди у IT-гіганті INTEL. Хлопець поділиться з читачами своїми враженнями від структури літньої школи та самої співбесіди.

У рубриці «Цікавинки» матеріали для тих, хто хоче провести свій вільний час «із користю для мізків». Саме час пограти в «Мафію», або відвідати Дніпровськи квест-руми разом із друзями. На сторінці 7 ви знайдете найнеобхіднішу інформацію про місцеві клуби гри в «Мафію» та відкриєте для себе місцевий світ розваг у квест-кімнатах.

Поки ви гортаєте сторінки другого випуску «Гончар Інфо», ми вже активно працюємо над наступним, аби вразити вас чимось новеньким та актуальним. Чекаємо на вашу підтримку і коментарі. З усіх важливих питань та з метою співпраці звертайтесь на пошту редакції: goncharinfo.fszmk@gmail.com

Також хочемо нагадати, що наш конкурс «Знайди 10 помилок» продовжується! Перший, хто відправить на пошту редакції скріншоти з помилками, стане переможцем і отримає винагороду. В наступному номері буде оголошено ім'я переможця.

Знайдіть 10 помилок, і, можливо, наша винагорода - для вас!

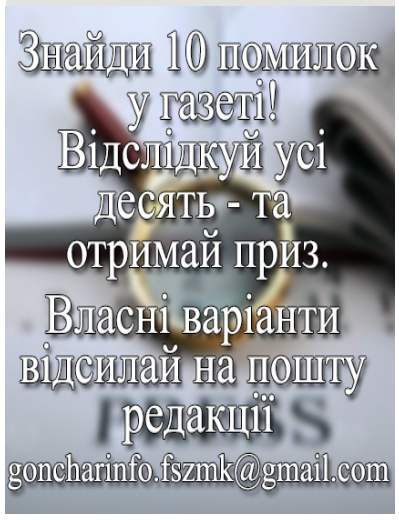

СПІВБЕСІДА В INTEL

АБО КАТОВІЦЕ – МІСТО КОНТРАСТІВ

Роман Перерва – мій близький друг і однокашник, розумник хлопчина і олімпіадник-програміст, після випуску з ліцею поступив до Вроцлавського технічного університету Politechnika Wrocławska, де успішно продовжує навчання і сьогодні. І ось нещодавно я дізнався про те, що Романові випала нагода співбесіди у IT-гіганті Intel. Як це було – читайте у нашому інтерв'ю (більше схожому на цікавий монолог). Опустимо наш годинний діалог на особисті теми і перейдемо до найцікавішого:

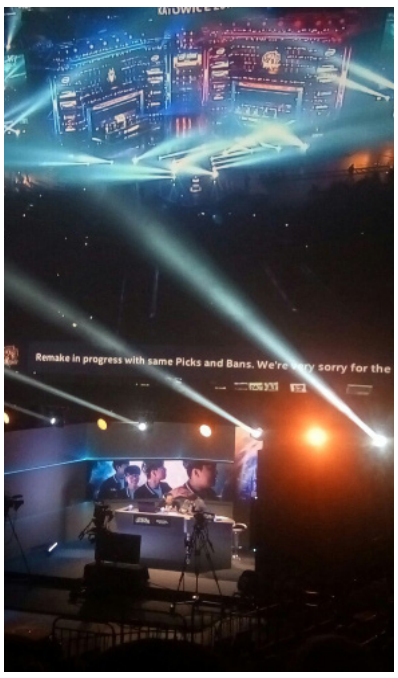

Вид на ігрову сцену та стрім-майданчик

Все починається з ігор

- Отже, Ромцю, як тебе туди занесло?

- Почалося все з того, що я граю в Legaue of Legends (така комп'ютерна гра типу Dota). І само собою, люблю дивитися турніри. Так склалося, що у Польщі проводиться щорічний турнір Intel Extreme Masters. Кваліфікаційні етапи проходять по усьому світі, але фінал чомусь відбувається саме у Польщі, а саме у місті Катовіце.

Цього року я пообіцяв собі, що точно побуваю на цьому турнірі, шукав собі компанію для поїздки, навіть знайшов двох супутників, але знаєш, як це буває – час йшов, а рішучості в людях не прибувало. Я вже купив собі квиток, коли усі інші відмовились. Що я зробив – написав у багатьох групах в соціальних мережах про те, що шукаю собі компанію. І дійсно – з часом мені написала одна дівчина, запропонувала поїхати з її компанією.

Потім стало питання з житлом – виявилося, що усі хостели забиті і ночувати просто ніде. Тому я просто вирішив їздити з Вроцлава до Катовіце туди і назад кожного дня. Відстань не надто велика – 200 км, та і по грошах я нічого не втратив – особливості цінової політики залізничного транспорту в Польщі.

Стосовно самого турніру – організація заходу була на рівні. Концертна зала вміщує коло 5-7 тисяч, у холі – 3д принтер, консолі, тестові версії топових відеокарт від Nvidia по тисячі доларів за штуку і… Косплеєри. Навіть не так – косплеєрші! Їх там було море просто.

А ти знаєш про літню школу?

Отже, ближче до теми. Як виявилося, мої супутники – дівчина і хлопець, працюють в Гданську в Intel. Ми розговорились і у діалозі промайнуло питання: « А ти знаєш про літню школу?». Виявилося, що у них є програма стажування в літній школі. Я сказав, що готовий зробити все, аби туди потрапити, на що почув у відповідь, що реєстрація так-то вже закінчилася і заявки подавалися ще з початку зими. Але вони можуть написати куратору і домовитися за позачергову співбесіду для мене. Наступного дня. Тобто у мене була одна ніч для підготовки.

Ром, що саме роблять програмісти в Інтел?

В основному, це низькорівневе програмування, процесори, «залізо». До цього я не займався цим так серйозно, мене більше цікавило високорівневе програмування.
Всю ніч просидів за ноутбуком, готувався, зранку поїхав туди, ти уявляєш мій стан.

За результатами співбесіди можу сказати наступне: 30% я не знав б навіть за умови, що вчив би лише це тиждень, 30% знав наполовину і 40% я вже робив і знав до цього. Давали розібрати код, написаний на С (мова програмування). До цього я працював в основному на «плюсах» (мова програмування С++), але із завданням впорався, чим здивував не лише себе, а й інших кандидатів. Загалом, співбесіда для мене пройшла дуже корисно, не дивлячись навіть на те, що пізніше мені прийшла відповідь з формулюванням типу: «Ви молодець, але є ще молодчіші, приходьте через рік, чекатимемо». Насправді, дійсно, мої суперники мали за плечима більше досвіду, та і в принципі були на кілька курсів старшими, якщо не випускниками.

Також було цікаво дізнатися про структуру цієї літньої школи – Intel має одразу кілька груп-підрозділів, які працюють над різними питаннями. Із розмов на співбесіді я зрозумів, що йшов у групу, як працює над розробкою і покращенням компіляторів (компілятор переводить код, написаний програмістом, на машинний код).

Ще важливим моментом є відкритість коду компіляторів від Інтел. Тобто навіть не будучи працівником компанії, можна брати участь в оптимізації коду, допомагати у створенні патчів і усуненні багів коду, а потім внести це, як серйозний аргумент у своєму резюме для влаштування на будь-яку IT-компанію.

До речі, конкуренція була не такою і страшною – на 5 вакантних місць претендувало всього 28 чоловік – по 7 у чотирьох містах.

Університет Допоміг

- Добре Ромко, останнє питання, яке зараз актуальне для наших вітчизняних студентів IT-шників: тобі допомогло твоє навчання в університеті?

- Однозначно. Зимову сесію я склав ще у лютому, і можу сказати лише одне: будь я хоча б на курс старшим – результат співбесіди міг би бути зовсім інакшим. Знання, що даються нам в університеті, дійсно цінуються сьогодні на реальному ринку праці.

Ми попрощались з Романом, домовившись, коли вийдемо на зв'язок наступного разу і чомусь мені згадалися друзі, котрі зараз у ведучих університетах України гризуть граніт науки на факультетах програмної та комп'ютерної інженерії. Їх історії про повну марність витраченого часу і потребу до постійної самоосвіти в збиток університету, якщо хочеш чогось досягти у професії і складати здорову конкуренцію. Хочеться просто побажати успіху молодим «мізкам» IT-сфери не лише за кордоном, але і тут, вдома.

Богдан **ЗВОНИК**

Роман та косплеєрши

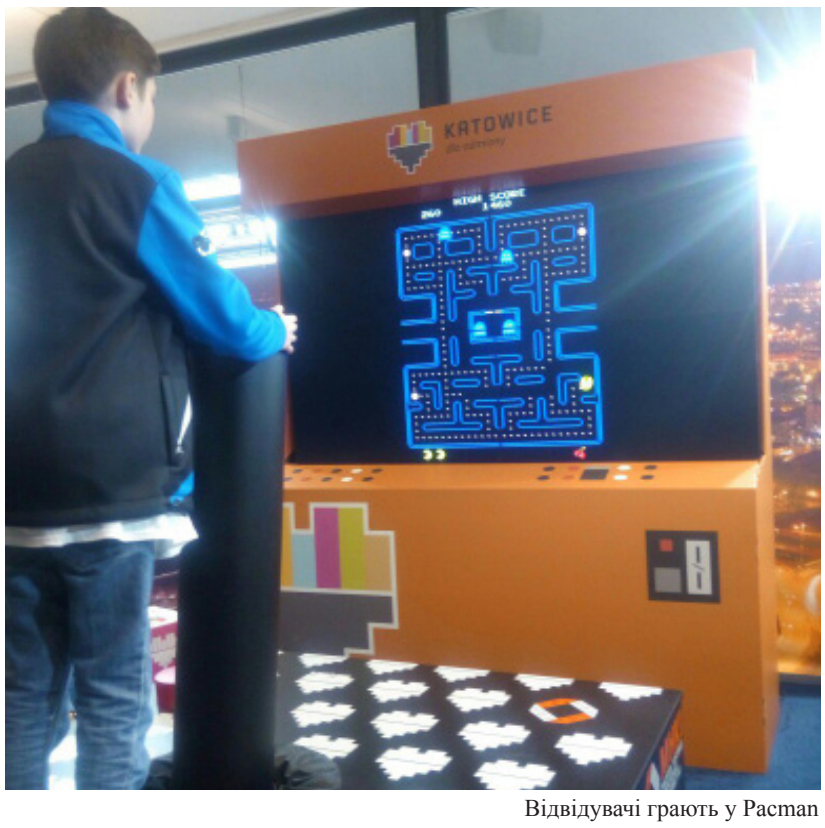

Відвідувачі грають у Pacman

«РЕЗЮМЕ» АЙТІШНИКА

Що потрібно та чого зазвичай не достає ідеальному програмісту?

Сфера IT-технологій розвивається дуже стрімко, а тому єдиної мови програмування, яка допоможе вам завжди залишатися «на коні», нема. З розвитком технологій все більш необхідним стає і розвиток спеціалістів, освоєння ними нових прийомів та хитрощів. Але є декілька особистих умінь та навичок, які ніколи не втратять своєї актуальності і допоможуть вам вигідно виділятися на фоні своїх конкурентів при влаштуванні на роботу. Що ж це за навички? Розібратися з цим питанням нам допоможе аналіз вимог роботодавців до своїх потенційних працівників.

Креативність

В процесі своєї роботи програміст (або, як його зараз прийнято називати, «айтішник») нерідко зіштовхується зі складними задачами, формули для вирішення яких з часом змінюються. Саме тут стануть у нагоді креативність і гнучкість розуму, які допоможуть знайти нестандартне рішення, яке вдовольнить як старі, так і нові потреби.

Бажання до самовдосконалення

Як ми вже сказали, IT- технології постійно розвиваються, тому програміст просто не має права залишатися позаду. Постійне самовдосконалення, рух уперед – те, що очікує кожного, хто обрав цю професію. Більшість роботодавців готова допомагати працівникам у саморозвитку, а ось брати на роботу людину, яка розвитку не бажає – ні.

Вміння працювати у команді

Вміння працювати у команді необхідно для будь-якої роботи, але навіщо воно спеціалістам з IT-технологій, які нерідко працюють віддалено? Здавалося б, ні на що. Але, тим не менш, роботодавці різних країн ставлять саме це вміння у першу трійку найнеобхідніших. Пояснюють своє рішення тим, що сучасне написання коду і розробка чогось – найчастіше справа колективна, тому необхідно постійно контактувати з колегами і працювати синхронно. А який може бути синхрон, коли кожен перебуває в своєму маленькому Всесвіті одиниць та нулів, а колегу й бачити не хоче?

Цілеспрямованість та стресостійкість

Роботу програміста часто називають бігом з перешкодами, де головна ціль – вирішення задачі. Спочатку ти біжиш легко і рівно – у тебе вже є досвід і багаж знань, але потім зустрічається перешкода, яку треба оминути невідомим способом. В цей момент важливо не розгубитися і не злякатися, а перестрибнути/перелізти/зламати (з вибором способу допоможе та сама креативність з пункту № 1) цю перешкоду и продовжити рух до цілі.

Те ж саме стосується і стресостійкості. Вона нерідко рятує програмістів від втрачання контролю над ситуацією і допомагає виконати найважчу роботу.

Захоплення IT-технологіями

Усім очевидно, що найкраще людина виконує ту роботу, яку пристрасно любить. Саме тому ідеальний «айтішник», про якого мріє кожен роботодавець – це гік, який готовий декілька ночей на одному кофеїні просидіти над цікавою задачею просто так. Лише завдяки любові до мистецтва, він кожну вільну хвилину проводить за комп'ютером. Для нього, найкраща розвага – злом чужої програми. Звісно, знайти настільки закохану в IT людину дуже важко, але щиро захоплений в свою роботу програміст точно сподобається роботодавцям більше, ніж той, хто «айтішник» тільки з дев'яти до шести.
Саме ці 5 умінь та навичок користуються найбільшим попитом серед роботодавців, шукаючих програмістів. Але якщо не знайшли у собі жодного з вище переліченого – не сумуйте і не втрачайте ентузіазму.

Ларрі Уолл, творець Perl, колись сказав, що ідеальному програмісту досить мати лише 3 якості: лінь, нетерплячість та самолюбство. Перше допоможе знайти найпростіше рішення з усіх можливих, друге – виконати все якнайшвидше, а третє – писати програми так, щоб ніхто не зміг їх критикувати.

Валерія ЯРОВКІНА

«Правило №1: Ніколи не втрачайте гроші. Правило №2: Ніколи не забувайте правило №1». *Уорен Баффет*

ДНІПРО - УРБАНІСТИЧНИЙ ВІДПОЧИНОК

або реалії з обох боків

Ніхто навіть не міг уявити, чим же може здивувати Дніпро туриста, який вже багато поїздив країною та світом. Що можна відвідати у промисловому місті - заводи, музеї, галереї чи може концерти? Дніпро вміє дивувати та приголомшувати вже бувалого мандрівника. Ми розкриємо Дніпро з обох боків і покажемо, як можна провести вихідні, якщо в тебе в кишені лише 500 гривень або ж навпаки, якщо у тебе необмежена кількість грошей.

За аналогом відомої програми «Орел та решка», ми підкинули монетку і з'ясували, хто ж буде показувати Дніпро з багатої сторони, а хто зі сторони бюджетного мандрівника. Анастасія на ці вихідні перетвориться на заможну панну з безлімітною карткою, а Марія – на бюджетного туриста з 500 гривнями у кишені.

Маша та Настя кидають монетку

Підкидання монетки

Мандрівка багатого туриста в Дніпрі починається з аеропорту. Я замовила найдорожче авто, яке вдалося знайти. Ним виявився розкішний спортивний кроссовер чорного кольору Porsche Cayenne. Оренда цього автомобіля на два дні обійдеться у 24, 852 гривень. Він дуже зручний та комфортний, тепер з великим задоволенням можна
рушати знайомитися з містом.

Porsche Cayenne – найдорожче авто у Дніпрі

Перше враження, яке склалося від Дніпра, – це дуже цікаве місто з оригінальної архітектурою. Проїзжаючи центром міста, неодноразово виникало бажання вийти з машини та зробити декілька крутих фотографій. Але наступний пункт мандрівки – це пошук розкішного житла. Вибір пав на дуже вишуканий та оригінальний готельний комплекс «Цунамі», який славиться своїми незвичайними номерами та СПА. Він розташований на площі Соборній, 12-А.

Тому не вагаючись, я заселилася у Делюкс Сніжний, доба в якому коштує 2510 гривень. Дві доби обійшлися у 5020 гривень. Напевне, ви заінтриговані, за що ж довелося віддати такі гроші?

Делюкс Сніжний – оригінальний номер готельного комплексу «Цунамі»

Делюкс Сніжний виконаний у холодних білих тонах та нагадує льодяний палац Снігової Королеви. На стінах висять шкури диких тварин та весь номер просто сяє кристалічною білизною. На першому рівні комфортна зона для відпочинку з м'якими диваном та кріслами, а на другому – спальня з величезним ліжком та ванна кімната, яка просто зводить з розуму своєю пишністю та ошатністю. В номері є безкоштовний Wi-Fi, телефон, міні-бар, банний халат з капцями і до вартості номеру включено сніданок. Не буду втрачати час, відвідаю ресторан готелю та скуштую сніданок. Я з'їла вівсяну кашу на молоці, яблуко печене з журавлиною та зелений чай. У меню представлені різні варіанти смачного сніданку, які зможуть задовольнити будь-якого постояльця готелю.

Нумо шукати цікаві місця Дніпра. Першим місцем, яке я відвідую буде музей АТО. Це унікальний та перший музей в Україні, який демонструє новітню історію країни. Вхід до музею вільний, але, на мою думку, це місце варто відвідати, незважаючи чи є в тебе гроші або ні. Усього в колекції музею представлено 400 експонатів: бронзові скульптури, воєнна техніка, яка була на передовій, плакати, фотографії. Участник бойових дій у АТО провів мені невеличку екскурсію, поділився фронтовими історіями та пригадав усі ті жахи та страхи, які йому довелося пережити на Сході України. Відвідавши цей музей, ти відчуваєш, ще гарячий подих історії та усвідомлюєш, що на превеликий жаль, усе це дуже актуальне для сьогоднішньої України.

Після такої культурної програми хочеться чогось драйвового та яскравого. Тому я вирішила подивитися на Дніпро з висоти пташиного польоту. Я замовила собі послугу – політ за штурвалом літака з KAVA. Я спробую відчути себе справжнім пілотом та керувати літаком самостійно. Місто відкривається зовсім з іншого боку, коли ти летиш високо в небі. Ось тобі і вежі-близнюки, ось маленькі кам'яні баби, а ось довжелезна набережна. З висоти місто здається таким маленьким, неначе ляльковим. Півгодини польоту коштували 4000 гривень.

Після такого супер-активу, апетит розігрався не на жарт. Тому мені спало на думку відвідати найпопулярніший ресторан у Дніпрі «Репортеръ». Я піднялася на другий поверх, де зайняла столик коло вікна. Заклад приємно вразив затишним інтер'єром та привітною атмосферою. Зал закладу виконаний у молочних кольорах, які заспокоюють та допомагають розслабитися. Час куштувати фірмові страви та дивитися, чим так славиться «Репортеръ». Я замовила андалузький овочевий крем-суп, тигрові креветки у кисло-солодкому соусі з овочами, а на десерт неперевершений шоколадний тарт з карамеллю та мигдалем, а також обліпиховий чай з медом. Ну, як у вас же потекли слинки? Така смачна вечеря коштувала 688 гривень. Отже, недаремно «Репортеръ» носить звання найкращого ресторану Дніпра.

Тепер можна трохи розслабитися, подивимося, який вид релаксу запропонує «Цунамі»? Я захотіла спробувати SPA-масаж - опрацювання основних частин тіла м'якими релаксуючими рухами: спина, ноги, голова. Акцент на проблемні зони. Це те, що треба під кінець дня.

Ось вже й ранок неділі. Час нових вражень. Сьогодні я відвідую дуже цікаве місце. Це кінно-спортивна школа олімпійського резерву. Там замовлю собі прогулянку верхи і зможу насолодитися красотами природи Дніпровського краю. Така прогулянка разом з інструктором коштує 900 гривень. Я отримала масу вражень та дуже приємно провела час.

Справді кажуть, що коні допомагають розслабитися та відпочити. Під час прогулянки, інструктор розповів жахливу історію про коней, які були покинуті на стайні КСК «Орлівщина». Коли їх знайшли вони були дуже голодні та змучені. Зараз працівники кінно-спортивної школи та волонтери намагаються виходити бідних тварин. Я настільки була вражена людською жорстокістю до тварин, що вирішила і сама залучитися до врятування коней і пожертвувала 7000 гривень.

Після прогулянки, на мене чекав обід на природі, який влаштував готельний комплекс «SunRay». Вони надали таку послугу, як кейтеринг. Це ресторан виїзного обслуговування. Це так чудово після активної прогулянки поласувати делікатесами на свіжому повітрі. Це задоволення коштувало 20 000 гривень. Напевно ви зацікавлені, за що саме я віддала такі гроші? На столі були свіжі морепродукти, різні види м'яса, гарнір у вигляді овочів, десерти, вина, вода.

Мені вже час повертатися до міста, і наша мандрівка доходить до фіналу. З моєю колегою Марією ми домовилися зустрітися на Європейській площі коло відомої каруселі. До речі, біля каруселі ми у найкращих традиціях «Орла та решки», зі сторони Пасажу ховаємо для вас ручку. Тому відправляйтеся на пошуки нашого невеличкого подарунку та використайте можливість прогулятися чудовим містом.

Я продемонструвала вам варіант заможного відпочинку у Дніпрі. Насправді, Дніпро – дуже бюджетне та доступне місто, але і в ньому можна знайти цікаві та дорогі місця. Сумувати, вам точно не доведеться.

Вихідні по-заможному обійшлися у 38 тисяч гривень.

Вихідні звичайного туриста починаються з аеропорту. До центру міста можна дістатися маршрутним таксі № 60, ціна проїзду - 6 гривень. Перше враження від Дніпра було не досить позитивне: багатоповерхівки, «хрущовки» та розважальні центри. На під'їзді до головної площі можна побачити старі споруди. Мені треба було шукати житло на вихідні. Обрала хостел «Риба Андрій». Ціна проживання за два дні склала - 278 гривень. У кімнаті були двоповерхові ліжка, стіл зі стільцями. Окремою кімнатою був душ та туалет. Давали безкоштовний Wi-Fi. Це не тільки хостел, це ще майданчик для маленьких квартирних концертів, які можна безкоштовно відвідати, якщо заплатив за проживання. Так концерт коштує від 30 гривень. Я вирішила піти пішки до центру міста та вже там знайти якесь кафе.

Треба було вирушити у мандрівку! Вийшла на Європейську площу. Одразу можна помітити три торгових центри. Біля них є велика дитяча французька карусель, яка слугує для мешканців міста розпізнавальним знаком в самому серці міста. Першим на око мені потратив Passage. Всередині центру одразу помічаєш багато екскалаторів, вони нагадують живі сходи, як у Хогвартсі. Сам торгівельний центр складається з п'яти поверхів. Чотири з них - магазини, а п'ятий присвячений лише ресторанам та кафе. Магазини в Пасажі дорогі. Для звичайного туриста це високі ціни. Напроти Пасажу був старий трогівельний центр під назвою ЦУМ. Нічого цікавого (сувенірів та прикрас з міста) я там не знайшла. Тому вирішила піти поїсти.

Європейська площа – найпопулярніше місце у Дніпрі

Пройшовши через історичні місця центру, я опинилась біля кафе української кухні - «Пузата хата». Звичайний обід (салат, перше та друге) обійшовся мені у 37 гривень. Після обіду я вирішила прогулятися центральною алеєю. Що дивно, на цій алеї художники та звичайні люди продають вироби ручної роботи. Я знайшла чудові сувеніри, присвячені місту: магніти, горнятка та ін. Купила декілька магнітів із зображенням Преображенського собору та центрального готелю «Україна». Ціна двох магнітів - 56 гривень. Треба закінчувати прогулянку.

Алея художників – місце, де можна придбати сувеніри та подарунки

Тому що вечоріє. Із наступом темряви місто перетворюється на яскраві вогники. Виходять люди. Хочеться розваг та спілкування. Ще у хостелі я познайомилася з місцевим жителем, рокером Єгором, який полюбляє важку музику та ходить на концерти. Єгор повів мене у рок-паб «Махно», це кафе-ресторан зроблено у стилі гетто та присвячене легендарній людині Нестору Махно, який був ватажком анархістів у період революції в Росії 1917-22рр. У цьому пабі є другий зал зі сценою, на якій виступав важкий місцевий гурт. Квиток на концерт коштував - 40 гривень.

Це було цікаво. Можна побачити багато людей, які ходили вдень по місту, а ввечері прийшли просто відпочити. Після концерту я прийшла до хостелу. Ніч пройшла добре. Поснідала вівсянкою, яку купила в супермаркеті біля хостелу. Ціна - 5 гривень. Другий день уікенду я вирішила провести на прогулянці. Пішла на набережну біля річки Дніпро. Як з'ясувалося, вона є найдовшою в Європі. Проходячи повз, можна було помітити багато ресторанів, церкву. Далі можна помітити велику зелену кульку, біля якої фотографується багато людей. Так зробила і я. З набережної можна дістатися до парку Шевченка або Монастирського острову, де стоїть церква та пам'ятник Тарасу Григоровичу, який дивиться на Дніпро. З одного боку це просто острів, з парком, пляжем та розвагами, з другого- історичний комплекс, створений тисячоліттями. Про цей острів згадує Боплан та отаман Калнишевський. Княгиня Ольга приїзджала туди на служби. Біля церкви відкривається прекрасний краєвид на річку. Далі я піднялася до парку, купила гамбургер та напій, вийшло приблизно у 40 гривень. Дійшла до палацу Потьомкіна, який зараз є палацом для студентів одного з університетів Дніпра. Він реконструйований. Досить цікавий ззовні, проте є проблема. Хоч він і охороняється законом України як історична пам'ятка, виглядає дуже жахливо.

Далі я вирішила піти на трамвайну зупинку. Перед нею я побачила старий Преображенський собор та історичний музей, біля якого стояли сківські бабиСіла на трамвай №1 та доїхала до місця зустрічі із своєю «багатою» колегою Анастасією. Проїзд коштував мені всього 1,50 гривень. Від хостелу до цікавих місць міста рукою подати. Історичні цінності та розваги можна пройти пішки. Поїсти можна недорого та сувеніри придбати теж. Сума відпочинку склала всього 463 гривні.

Зустріч мандрівників біля каруселі

Ну ось я і зустрілася зі своєю колегою. Їй було дуже цікаво у Дніпрі, мені теж. А як вам, сподобалось?

Марія АЛЕКСАХА
Анастасія ГЛУЩЕНКО

ДЕ ВИГІДНІШЕ КУПИТИ БЕСТСЕЛЕР

Огляд цін у книгарнях

Сьогодні молодь все частіше читає книги у друкованому варіанті. І ось коли виходить нове вдання, на яке ти довго-довго очікував, постає питання: а де дешевше його придбати? Редакція провела аналіз цін на бестселери і вже готова дати відповідь на це питання.

«Гаррі Поттер і прокляте дитя», Дж. К. Роулінг

А чи знали ви, що нова книга про Гаррі Поттера – то адаптована для читачів п'єса? Так-так, у Лондоні відбулась прем'єра, а наступного дня світ побачив нову історію «поттеріани». Тож якщо ваш літак до Лондона не покинув злітну смугу, не засмучуйтесь – видання вже лежить на полицях книгарень.

Книга розповідає про дорослого сім'янина Поттера з дружиною та трьома діточками. Але минуле знов нагадує про себе, і герою доводиться вступити до бою з темними силами.

У «Книгарні Є» та «Букві», книга обійдеться вам в 139 грн., в «Клубі Сімейного Дозвілля» вона коштує 186, 30 грн. Якщо ж ви хочете читати книгу російською мовою – в «Букві» зможете придбати видання за 200 грн.

Серія книг «Дім дивних дітей», Р. Ріггз

Про книгу «Дім дивних дітей» більшість дізналася після виходу однойменної кінострічки в 2016 р. Після цього книга з'явилася на полицях усіх книгарень Дніпра. В основі сюжету історія хлопця Джейкоба, який потрапляє в покинутий притулок для дивних дітей. Протягом читання трьох книг, автор тримає читача в напруженні, адже не знаєш, хто зустрінеться герою за рогом.

Ціна на першу книгу трилогії різниться за обкладинкою. Якщо хочеш отримати видання у кінообкладинці – будь готовий платити більше.

Отже у «Книгарні Є» трилогія коштує 304. 31 грн. (103.35 грн., 103,35 грн. 97,61 грн.). «Клуб Сімейного Дозвілля» пропонує три книги за однаковою ціною - 99.90 грн. за кожну, а книгарня «Буква» ще й дає вибір: з кіно обкладинкою першої книги, ціна 303 грн. (108 грн., 97 грн., 98 грн.), а з оригінальною палітуркою – 290 грн.

«Квіти для Елджернона», Д. Кіз

Ця книга не є новинкою, але у книгарнях вона потрапляє до першої десятки найпопулярніших книг. Історія про дорослого чоловіка з розумовими вадами, який проживає деякій відрізок свого життя по-новому, завдяки операції на мозку. Історія становлення людини, його розуміння Всесвіту – ось про що розповідає автор.

Українською роман був перекладений у 2016 р. «Книгарня Є» пропонує книгу за 80,36 грн., «Клуб Сімейного дозвілля» продає видання з 81.10 грн., а «Буква» за 84 грн.

Але редакція не зупинилася на книгарнях, а пішла ще далі. Багато молоді читають книжки в інтернеті. Якщо ти не хочеш зловити черговий «вірусняк» від піратських версій цифрових книг, на допомогу встають сайти, що пропонують купити електронний варіант видання. Ціна буде на половину менша, ніж друкованої книги.

У той же час, книги можна купити з рук. Нову книгу про Гаррі Поттера можна придбати за 90-100 грн., серія книг «Дім дивних дітей» коштує 150 грн., а «Квіти для Елджернона» обійдуться вам в 30-60 грн.

Катерина МОИСЕЄНКО

Такі різні, але по-своєму цікаві

Декілька слів про популярні на сьогодні блогінг та інтернет-журналістику

Блогінг - платформа для реалізації свого творчого потенціалу

Розвиток технічних засобів призвів до виникнення двох явищ, які зараз дуже популярні серед користувачів мережі Інтернет. Такими є блогінг та інтернет-журналістика. Як одне, так і інше явище стало неймовірно поширене в мережі. Настільки поширене, що більшість користувачів просто перестали бачити межу між ними. Юзери намагаються поставити знак «дорівнює» між тими поняттями. Але це не зовсім правильно, тому зараз ми спробуємо з'ясувати, що ж таке блогінг, а що - інтернет-журналістика.

Інтернет-журналістика – це електронний формат видання, який публікує зібраний матеріал на власному інтернет-порталі. Головне завдання – це пошук, обробка та оприлюднення отриманих даних на власному ресурсі. Чимось особливо від традиційних ЗМІ інтернет-журналістика не відрізняється. Але найважливіші моменти у роботі інтернет-видання – оперативність та повна відповідальність за опублікований матеріал.

У Дніпрі формат інтернет-журналістики достатньо популярний і представлений у вигляді інформаційних агенцій, які займаються пошуком та оприлюдненням новин, а також проведенням прес-конференцій на актуальні життєві теми.

Блогінг – це особиста платформа для вираження думок з приводу актуальних життєвих ситуацій. «Інтернет-щоденник» представляє собою сайт, на якому блогери – люди, які займаються наповненням блогу, мають можливість вільно висловлювати свої думки. Головна мета подібних проектів – можливість людини ділитися з аудиторією своїми поглядами на актуальні події, знаходити однодумців та формувати певний світогляд серед своїх підписників. Ця форма людської діяльності не має належного успіху у Дніпрі, але не занепала зовсім. Створення блогів - нелегка справа, що потребує неабиякої винахідливості та креативу. Ти маєш весь час бути у вирі подій та прогнозувати, що ж може зацікавити пересічну людину.

Вже з визначень стає зрозуміло, що будь-який говір з приводу відмінностей цих двох понять відверто зайвий. Більшість підлітків зараз знайомиться блогами на «ютубі». Так, в сучасних умовах формат відео апріорі куди популярніший, ніж текстовий. А тому блогерство наразі теж починає ділитися на окремі підгрупи. Хтось йде в текст, а дехто намагається втілити свою фантазію у відеороликах. Зустрічаються навіть комбіновані блоги.

Існує думка, що блогерством займаються лише «диванні аналітики», які хочуть поділитися своїми думками. Але слід відразу помітити собі у блокноті, що дана теорія хибна. Серед блогерів можна віднайти і професіоналів, які паралельно з «вільним плаванням» працюють у ЗМІ. Але більша частина «блогерів-профі» ідентифікується як «профі» зовсім не у сфері журналістики. Вони є експертами в інших галузях. Наприклад, якийсь уявний «бодібілдер» розповідає аудиторії про те, як саме слід тренувати м'язи. При цьому мистецтво тексту на професіональному(і професійному) рівні він не вивчав зроду. Але на м'язах знається відмінно. От саме для таких людей блогерська платформа і є способом донесення думки масам. А відеоблогери ще й навчились заробляти на тому непогані гроші.

З інтернет-журналістикою простіше. Її звикли ототожнювати з газетним текстом. Єдина відмінність у варіанті існування у просторі: одні тексти на папері, інші - у екрані пристрою. Якщо відштовхуватись від «світогляду» середньостатистичного читача, то так воно і є. Але журналістику в мережі змогли зробити більш оперативною і доступнішою.

Пропонуємо дізнатися, як саме коментують поняття інтернет-журналістики та блогінгу представники цих сфер діяльності та справжні професіонали своєї справи. Цікавинка в тому, що всі вони – члени медіаринку Дніпра.

«Блогінг – це ваш особистий погляд на речі, події, заходи. А інтернет-журналістика – це вже контент під замовлення, на продаж. Більш вузький і комерційний». – розповідає бьюті-блогер Дніпра Євгенія Іорданова.

«Можна на це подивитися абстрактно. – ділиться своїми думками» - каже інтернет-журналіст «Zabeba.li» Ольга Палій. – «Я би хотіла порівняти ці терміни з кухнею. Є ресторан, де тобі потрібно дотримуватися певних норм: стікери на контейнерах, чистий посуд, прибране приміщення, свіжа їжа, а є домашня кухня, де ти можеш не наслідувати такі жорсткі правила, готувати для себе чи для гостей. Інтернет-журналіст відповідає перед законом за свої вислови та публікації, а блогер вільний у вираженні своїх думок, тому ми не зможемо озвучити йому свої претензії з приводу написаного. Блогінг – це думки та література, а інтернет-журналістика - оперативний ресурс».

«Різниця між термінами в тому, що займаючись інтернет-журналістикою треба діяти дуже оперативно та в рамках закону, а у блогінгу – ти наче відкрита книга зі своєю історією, яку дозволяєш читати усім зацікавленим. Там ти сам собі журналіст, редактор та фотограф». – розповідає ай-ті та бьюті-блогер Діана Лебедєва.

Зрозуміліше пояснити різницю годі й намагатися. Звичайно, важко вмістити всі аспекти обох видів діяльності в одну статтю. Тому продовження даної теми читайте в інтерв'ю на сторінці 8

Марія **АЛЕКСАХА**
Ігор **МАЛІЄНКО**
Анастасія **ГЛУЩЕНКО**

Інтернет-журналістика - сучасна складова медіаринку

ВСЕ ПОТРОХИ ЗНИКАЄ, ЗВИКАЙ

ПРО ТОНКОЩІ НОВИХ ПРАВИЛ ОТРИМАННЯ СТИПЕНДІЇ ТА МАТЕМАТИЧНІ ЗАКОНИ.

З місця в кар'єр: 27 лютого надійшла звістка, що «рейтинги стипендій» офіційно складені. Резонансу не було! Але прилади, які вимірюють рівень загального обурення, «зашкалювали», а інколи й взагалі виходили з ладу.

Пропоную відразу відкинути вбік питання на кшталт «чи можна прожити без стипендії?». Вони, безперечно, претендують на окрему статтю. Якщо така буде кимось написана, я відразу можу передати її короткий зміст: «прожити можна!». Все інше для тих, хто полюбляє товкти воду в ступі.

Також зовсім не хотілось би заглиблюватись у юридичні аспекти. Хоча б тому, що немає питань щодо їх виконання. Думаю, знайдеться небагато охочих читати «постанову кабміну» розміром в 23 сторінки. Тому можу декількома словами розповісти вам її зміст. Там написано: «Половина нічого не отримає. Іди дивись рейтинг!». Більшу й важливішу частину роз'яснень протягом всього «періоду очікування» публікували офіційні групи ДНУ в соц. мережах. Серед них всім дуже сподобались пункти «кількість студентів округлюють до меншого цілого» й «ЖОДНИХ округлень на користь студентів НЕ буде». Лейтмотиви такої несподіваної реформи: (А)стипендії мають отримувати кращі, (Б)слід заохотити «студнів» старанніше вчитися. І поясніть мені тепер: правильно це чи ні?

Заради справедливості слід сказати, що такий підхід до розподілу «бонусів» не приніс державі жодних дивідендів, як усі починають говорити. За словами пана Гройсмана стипендіальний фонд цього року збільшився на 576 млн. гривень. Приблизно такі ж дані наводить політичний ресурс «Слово і діло». Тому скаржитись на те, що у нас забирають останнє - як мінімум, не правильно.

Якщо вже заводити говір про справедливість, то питання в іншому: хто ж саме має отримувати «приємний бонус»? Після оприлюднення рейтингів на ФСЗМК склалася дуже цікава картина. В групах ЗЖ-15 семеро з одинадцяти(!) студентів мають у стовпчику «рейтинг успішності» число 100. І навіть при умові максимального балу троє з них відсіялось. Зовсім інакша ситуація в ЗВ-15: серед тих, хто отримує стипендію, двоє навіть не опинились у «зоні А»(рейтинг успішності в них нижче 90-а балів). Відразу хочу наголосити, що не маю нічого проти цих двох осіб. Просто десь на вищому рівні систему «розподілу» слід або доробити, або переробити повністю. Для тих, хто досі не зрозумів: журналісти і видавці – спеціальності приблизно одного рівня складності. Це зовсім не протистояння гуманітаріїв і технарів, де останнім навіть платять більше. Ще у серпні минулого року представники Мінфіну заявляли: «ми будемо підтримувати кращих». Сьогоднішній хід речей, як на мене, змушує якщо не ставити ті слова під сумнів, то хоча б сприймати їх дещо скептично. Давайте все ж визначимось хто такі «кращі» та як їх ідентифікувати!

Не менш «холодним дощем» стала й система округлення кількості студентів, які отримають стипендії. Згідно з правилами, під час рахування цієї самої кількості просто відкидають всі знаки після коми й залишають лише одне єдине ціле число. І знову ж таки в центрі уваги групи ЗЖ. Відповідно до рейтингу у нас 11 бюджетників. З них стипендії мають отримувати 45%(офіційні дані університету). За допомогою калькулятора переводимо це число в кількість осіб і отримуємо 4,95. От хто б мені що не почав казати, та 4,95 – це жодного разу не 4. Подібне округлення цілком можна назвати пограбуванням. Можливо, можна округлити до чотирьох, наприклад, 4,6 або навіть 4,7. Але не 4,95. Це відверта непродуманість регламенту! І ми не єдині такі на Землі! Аналогічна ситуація спостерігається в одній із груп Механіко-математичного факультету. Впевнений, що подібних «місць» ще багато.

І поясніть мені, друзі, чому кабмін обрав саме проміжок 40-45%? Куди продуманішим було б рішення трішки зменшити суму, яку отримуватимуть студенти, але встановити поріг 50%. Ну і округлювати згідно з математичними законами: Наприклад, 4,5 брати як 5. Хоча, здається, округлення – це лише справа поставленого питання. Якби десь вище сказали не «а давайте стипендії будуть отримувати 45% студентів», а «давайте заберемо(!) стипендії у 45-ти %», то не тільки 4,95 округлювалося б до п'яти, а й 4,0001. Відомий класик ФСЗМК колись казав, що, мовляв, відкрийте паспорт і подивіться в якій країні ви живите. Контекст не той, та фраза влучна.

Якщо обійтися без цифр, то життя бюджетників змінила одна дуже важлива деталь. Раніше студенти боролися з собою, а тепер доведеться битися з іншими. Ще минулого року процедура отримання «приємного бонусу» була спрощена. Хочеш щось отримати – набери відповідний бал, і справу зроблено. Не треба було дивитися на когось, лише працюй у своєму темпі, ритмі й на рівні своїх можливостей. А склав усі екзамени на «А» - так і взагалі отримав на 100 гривень більше. Вже цього року механізм змінився повністю. Тепер на кожному курсі і спеціальності буде створено «загін самовбивць», який складуть представники місць державного замовлення. Ні, групових місій не буде. Лише гладіаторська арена, де йде гра на виживання. Кращі отримують все, переможені чекають ще півроку на новий турнір. Чи вважатимуть це за протистояння самі учасники процесу – питання відкрите. Але хочу закликати всіх: 1100 додаткових гривень – це не сума, заради якої слід гризти один одному горлянки. Ну і жодного разу не сума, щоб вдаватися до засобів нечесного(!) здобуття балів. Якщо нас втягнули в боротьбу – борімося чесно!

Наскільки позитивним чи негативним є подібний підхід – казати важко. Думки тут розділяться рівно навпіл, а несанкціонованих «мітингів» десь на сторінках соц. мереж не уникнути. Такі, до слова, розгорталися ще восени, коли про нові правила отримання стипендій почали кричати з кожного «закапелку». Зі свого боку кину в світ наступне: якщо ця реформа – єдине, на що здатна влада, аби заохотити студентів краще вчитись – я НЕ вражений. Абсолютно.

Хоча, можливо, ми просто дуже звикли до поняття «стипендія». На Заході ця річ просто захмарна, іноді – неіснуюча. Може, замість того, щоб щось різати, слід взагалі прибрати зі студентства явище «стипендії»? Все ж таки в Європу йдемо. Як вважаєте, друзі?

Шановні викладачі! Хотілось би звернутися і до вас також. Якщо десь вище встановили, що слід змінити існуючий лад, то залишається лише з тим змиритися. У зв'язку з останніми подіями, закликаю Вас бути об'єктивними в оцінюванні. Та найголовніше - ПОСЛІДОВНИМИ. Саме від Вас наразі залежить наскільки правильно запрацює машина нової реформи.

Ігор **МАЛІЄНКО**

Feci, quod potui, faciat meliora potentes». (Зробив те, що міг, ті, які можуть, нехай роблять краще).

ВІЙНА, РОЗВ'ЯЗАНА ПРЕСОЮ

Не ділом, а словом, або як дві країни через брехню воювали. Справи Евангеліни Сиснерос, корабеля "Olivette" та крейсера "Maine" - головні публікації в газеті Уільяма Херста "The New York Journal", що стали приводом реального збройного конфлікту між Америкою та Іспанією. Вигадка, "приправлена" фактами - головна зброя того, хто виходить переможцем в інформаційній війні.

ПРИЧИНИ АМЕРИКАНО-ІСПАНСЬКОГО КОНФЛІКТУ

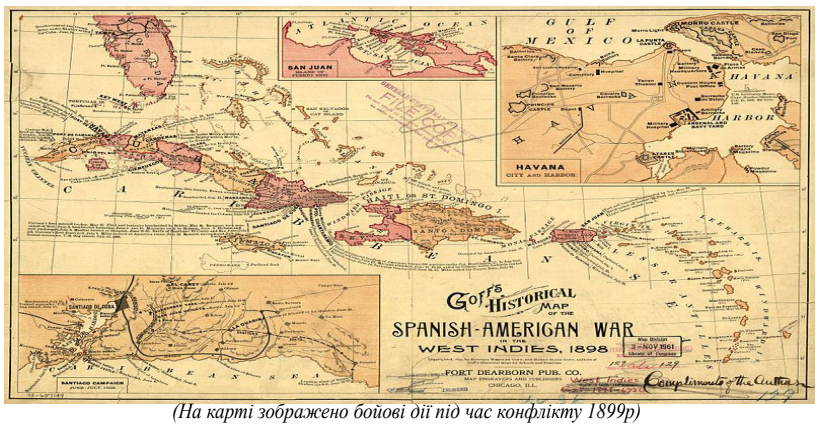

(На карті зображено бойові дії під час конфлікту 1899р)

Сполучені Штати до кінця XIX століття з успіхом вирішили ряд внутрішніх проблем: придушили опір корінних американців, вирішили питання поділу країни на Південь і Північ, розвивали велике капіталістичне виробництво. Але тепер виникла потреба у новому ринку збуту, дешевій сировині і морському шляху, прикритому військовими базами.

Адміністрація президента США Вільяма Мак-Кінлі вирішила, що Штатам час обзавестися власними колоніями. У цей час Іспанія мала кілька багатих островів - Куба, Філіппінські острови, Гуам та Пуерто-Ріко. Ці колонії викликали певну заздрість у американців. До того ж, Іспанія була слабка, не могла силою захиститися та завдати великої шкоди. Захоплення Куби допомогло би США почувати себе впевненіше в Карибському морі. Залишалося лише знайти офіційний привід для того, щоб почати заряджати гармати, адже уряд Мак-Кінлі хотів бути «визволителем», а не «кривавим агресором». Американська преса захопилася боротьбою із «кривавим іспанським режимом».

Взагалі, протягом усього XIX століття американський уряд вважав так: або США підпорядкують собі Кубу, або вона залишиться частиною іспанської колоніальної імперії. Сполучені Штати вважали за краще, щоб Куба залишалася у владі Іспанії, і лише вичікували слушного моменту для встановлення свого контролю над островом.

Сполучені Штати також хотіли послабити політичний і економічний вплив європейських держав у Західній півкулі. У 1895 році кубинці, що виступали за незалежність Куби від Іспанії, підняли повстання. Іспанські війська не могли гарантувати безпеку американських громадян і їхнього майна на Кубі.

Таким чином, кінець 1890-х років поставив перед США завдання знайти формальний привід для початку військових дій на Кубі. Для цього важливо було створити правильний настрій громадськості, направити її на вигідні думки. Такими пропагандистськими антиіспанськими інструментами стали три газетні кампанії - справа корабля «Olivette», справа Евангеліни Сиснерос та справа крейсера «Maine».

Дмитро ПРОШИН
Марина ЯВТУШЕНКО

ПРЕСА ЗА ШТУРВАЛОМ ВІЙНИ

Американська преса внесла величезний вклад у розвиток конфлікту між США та Іспанією. Видання У. Херста «The New York Journal» залишило далеко позаду навіть «The New York World» Дж. Пулітцера. На Кубі працювали їх власні журналісти та художники, що дозволяло ілюструвати сенсаційні матеріали чисельними картинками. Однак Херсту завжди вдавалося першим знаходити найгостріші історії, що розпалювали воєнні настрої у громадськості і піднімали тиражі газети до неймовірних висот. Пулітцерівському рекорду – тиражу в 1,3 млн екземплярів Херст протипоставив свій – 1,5 млн.

Війна з Іспанією стала для журналістів справжньою пригодою. Кореспонденти безстрашно мандрували на військових кораблях і висаджувалися з десантом. Херст особисто вирушив до берегів Куби, звідки слав у «The New York Journal» власні репортажі.

Такий розмах вимагав величезного фінансування. На воєнну кампанію «The New York Journal» витратила 500 тис. доларів. А публіка із нетерпінням очікувала гострих новин. Доходило до того, що газета витримувала до 40 випусків на день, аби задовільнити інформаційну жагу всіх бажаючих. Тож зусилля Херста окупилися сповна.

А от Пулітцер навпаки пошкодував, що вв'язався у конфлікт. Його витрати перестали виправдовувати себе і приносити очікуваний прибуток. Терези невблаганно схилялися на бік Херста, який у значно більшій мірі володів увагою громадськості.

Навіть умови мирного договору з Іспанією «The New York Journal» опублікувала раніше за всіх, до офіційної заяви. Після перемоги США і завершення війни, новим «королем преси» став Херст, за обсягами тиражів залишивши Пулітцера далеко позаду. Однак із часом свого бойового духу газета не розгубила.

Обравши за нову мішень власного президента Мак-Кінлі, на сторінках видання з'явилися недвозначні матеріали, які проголошували: «Якщо поганих установ і поганих людей потрібно позбуватися лише вбивши їх, то вбивство має бути здійснене». Незадовго після цього Мак-Кінлі був убитий. У кишені вбивці знайшли номер того самого «The New York Journal».

Марія КУРАЧ

Евангеліна, з якою Америка не знайома

(Портрет Евангеліни Сиснерос)

Евангеліну Сиснерос ми знаємо як чергову виграшну карту у руках американського видавця-магната Уільяма Херста. За допомогою свого кореспондента Деккера команда «The New York Journal» змогла зробити сенсацію з історії дев`ятнадцятирічної кубинки, за якою з подивом спостерігала вся Америка. Якою вона була насправді? Що відчувала? Що ховала за напускним херстівським мовчанням?

Червневі ночі у Гавані однакові: вологі, ніби чоло ката перед виконанням смертного вироку, спекотні, як поверхня забутої кухарем пательні. Такими ночами тільки марити про воду, що зливою проллється на кам'янисті провулки розжареного міста. Але такі мрії бентежать лише тих, хто, втомившись після важкого дня, знепритомнів одразу на порозі власного будинку. Я завжди ненавиділа гаванські ночі, але не цього разу. Чорною поношеною сукнею, обірваною іспанськими мародерами, чіпляюся за черепицю кубинських дахів. Крок за кроком небо ближчає, так само, як і свобода. Ледь не зриваючись із дахів, біжу до нового світу, про котрий мені відомо ще зовсім мало. Мій рятівник із «The New York Journal» Карл Деккер допомагає перестрибнути борт того пароплаву, що відвезе мене до омріяного Нью-Йорку. Деккер говорить, історія однієї тендітної, але незламної жінки захопила кожну американську родину. Мене ніколи не питали, ким я мріяла стати в дитинстві. Чи очікувала, що стану одним із приводів до початку військових дій? Моє життя простягалось уздовж фермерських полів Порт-о-Пренса. Але кому, як не людині, знати про важливість випадку?

Волею фатуму мій батько потрапив до іспанського полону. Спершу йому обіцяли дати можливість жити із сім'єю у маленькому будинку на Піносі, але обіцянка швидко забулася, батько опинився у в'язниці. Прагнучи щонайшвидше возз'єднати родину, я звернулася до лейтенанта Берріза із проханням про зустріч. Сонячного ранку, коли морське узбережжя переливається хвилями, розмова таки відбулася, але, вочевидь, лейтенант зрозумів моє прохання інакше. Шкода, що це не спало мені на думку раніше. Мені ледь вдалося відбитися від хтивих долонь іспанського військового. Тепер навіть море доводиться розглядати крізь перепаяну залізну решітку кубинської в'язниці для розпусниць. Я просто мрію востаннє відчути червневу ніч. Чи доведеться знову почути шерхотіння шовкових суконь на міських бульварах?

Сьогодні мене розбудив ранок нового життя. Загубившись у натовпі незнайомих облич, розгортаю щойно надрукований номер «The New York Journal». Історія нещасної, змученої Евангеліни Сиснерос – на першій шпальті. «Поки одні говорять, ми діємо» - підсумовує видавець.

Чи про мене йде мова? У листах із острову друзі писали, ніби журналіст Деккер купував наглядачів, аби ті заплющили очі на втечу бранки. Я ж давно усвідомила, головна роль відводилася потерпілій від іспанських колоністів тільки задля розпалювання нової гри міждержавно-медійних інтересів. Звільнення мало стати зовсім не актом доброї волі, а його імітацією. Але чи має це значення, коли вигадка стає достовірніша за істину, перетворюючись на твою історію або ж історію цілої нації?

Аліна СТАМЕНОВА
Вікторія ТИМОНОВА

Anything You Want? Read to-day's "Want" Supplement with the Sunday Journal. Find Work, Rooms, Business.

NEW YORK JOURNAL AND ADVERTISER.

"WANTS" Advertised in the Sunday Journal's "Want" Supplement always bring quick results. That is why they increase in number every Sunday. Help them grow.

NO. 5,142. NEW YORK, SUNDAY, OCTOBER 10, 1897.—64 PAGES. PRICE FIVE CENTS.

EVANGELINA CISNEROS RESCUED BY THE JOURNAL.

An American Newspaper Accomplishes at a Single Stroke What the Red Tape of Diplomacy Failed Utterly to Bring About in Many Months.

MISS CISNEROS BEFORE AND AFTER THIRTEEN MONTHS' INCARCERATION.

(Стаття щодо Евангеліни в «The New-York Journal»)

Початок антиіспанської істерії Херста: «Olivette Incident»

(Ілюстрація Фредеріка Ремінгтона до статті Річарда Девіса)

Однією зі «сверхсенсацій» Уільяма Херста став інцидент, який «нібито» стався на борту пароплава «Olivette». За версією американського журналіста, іспанські полісмени під час митного огляду безцеремонно обшукали трьох молодих жінок (одна з них підозрювалась в перевезенні листів повстанців). Всі подробиці шокуючої історії були опубліковані в статті спеціального кореспондента «The New York Journal» Річарда Девіса під заголовком «Does Our Flag Protect Women?». Головний художник цього видання Фредерік Ремінгтон, проілюструвавши скандальний матеріал, надав доказ – провокаційне зображення (фото зверху): на ньому тендітна американка стоїть роздягнута в оточенні іспанських правоохоронців.

«Скууп» Уільяма Херста привернув увагу усієї країни. Конкурент «батька жовтої преси» - Джозеф Пулітцер - у газеті «The New York World» опублікував коментар-спростування жертви наруги з боку іспанців. «Нещасна постраждала» Клеменса Аранго з обуренням звинуватила Херста у перекручуванні фактів: насправді обшук проводився в приватній каюті жінкою-наглядачкою. Після цього Річард Девіс був змушений виправдовуватися. Та безжальні закони пропаганди і вируючі у суспільстві антиіспанські настрої дозволили Херсту досягнути поставленої мети: переможцем у газетній гонитві стає той, хто першим надає яскраву сенсацію, навіть якщо вона – суцільна брехня.

Яна ЧОБОТАРЕНКО
Еліна КОНОВАЛОВА

ІСТОРІЯ ВЕЛИКОГО ВИБУХУ, АБО ПРАВИЛА ІДЕАЛЬНОЇ ВІЙНИ

Як знайти привід для інтервенції, не отримавши статус «агресора»?

В історії накопичилося достатньо випадків, коли для початку серйозних збройних конфліктів необхідний лише прецедент. І якщо одна зі сторін не має наміру воювати, то знайти привід - справа для номінального «агресора». Саме такий випадок стався у Гаванській бухті і дав можливість Америці ввести війська на територію тоді ще іспанської Куби.

В кінці січня 1898 року в кубинську Гавану прибув американський броненосний крейсер «Maine». Американці наполягали на дружньому характері візиту, з чим іспанці не могли не погодитися. Ввечері 15 лютого 1898 року пролунав вибух, корабель пішов на дно разом з екіпажем та командою матросів, після чого США звинуватили іспанців у диверсії.

На думку фахівців, вибух, що розламав корабель навпіл, не міг статися від звичайної міни (від неї утворилася б пробоїна в підводній частині судна). Тому, підрив був здійснений, судячи з усього, всередині крейсера. Пізніші дослідження це підтвердили.

Однак американська комісія не стала довго розбиратися і повернулася додому. Привід з'явився - час починати війну. У народі вже лунало гасло: «Пам'ятай Мен!». Почалася мобілізація добровольців і розгортання флоту. 21 квітня, без оголошення війни, американські кораблі почали облогу Куби. Наступного дня американська ескадрилья відкрила вогонь по берегових укріпленнях Гавани.

Підсумок вийшов сумним для Іспанії: позбувшись свого основного флоту, вона погодилася на заключення миру. Війна програна. У якості висновку можна було б зазначити, що США блискуче розробили сценарій: інформаційна війна (противника в очах світового товариства перетворюють на «криваве чудовисько»), вміле використання невдоволення населення, провокація, «піратська» війна. Хоч бери і пиши підручник із військової справи. Але, дивлячись на не менш бойове сьогодення, розумієш, що краще видавати мирні романи-фейлетони.

Андрій ЗАМКОВИЙ
Антон ЧОРНОБИЛЬСЬКИЙ

(Іспанський король Альфонс XIII от-от буде покараний. Карикатура у «Judge Magazine» від 9.04.1898)

КВЕСТ-РУМ ПО-ДНІПРОВСЬКИ: ЗНАЙДИ СВІЙ КЛЮЧ ВІД РЕАЛЬНОСТІ

Або хобі, яке переросло в стиль життя

Локація «Притулок 101»

Куди піти у вільний вечір? Де провести вихідні? Як відсвяткувати свій день народження? Цими питаннями доволі часто задаються студенти, адже в кіно не завжди показують цікаві фільми, на ковзанах не кожен вміє кататись, а регулярні походи в кафе далеко не всім по кишені. Так що ж тепер, безвилазно сидіти вдома? Ні!

Який же порятунок?

Все частіше й частіше мешканці нашого міста чують такі слова, як «квест-кімнати», «квест-руми», «квести в реальності» тощо. Такий не зовсім ординарний вид дозвілля набуває все більшої популярності. Подумати тільки! Проходження квестів стало не лише засобом убити свій час, а ще й взяти участь у справжніх змаганнях серед команд міста.

Що ж таке квест-рум? Це інтелектуальна гра, яка, цілком можливо, в майбутньому зменшить залежність людини від комп'ютерних ігор. Учасники грають командно, й кожен із них приносить свій внесок у перемогу. За допомогою таких ігор, можна розвинути увагу, навчитися дивитися на навколишні предмети по-іншому й перевірити себе на рішучість в екстремальних умовах.

Правила: команду з 2-6, а іноді з 10-20 людей закривають у спеціальній кімнаті. У них є певний час на те, щоб розгадати всі загадки, які приведуть їх до ключа від дверей. Допоміжними предметами можуть бути різного роду пазли, кодові замки, магніти, головоломки тощо. Такого роду розваги з'явилися на основі комп'ютерних ігор «escape the room». Для виходу з кімнати не мають значення зріст, сила та фізичні параметри людини, тому зіграти може кожний. Головне – це логічне мислення, гарний настрій і командна гра.

Перша у світі квест-кімната мала назву «Origin» і з'явилась у Кремнієвій Долині, штат Каліфорнія, завдяки групі програмістів у 2016 році. Усі загадки й головоломки були запозичені з романів не маловідомої Агати Крісті. Це місце дуже швидко отримало популярність серед туристів.

Розвага в межах нашого міста

На сьогодні в Дніпрі нараховується біля 11 квест-румів то 90 різних локацій. Тематики кімнат поділяються на військові, детективні, кримінальні, пригодницькі, сімейні, трилери, страшні, фантастичні, історичні, за фільмами, комедійні, містичні, спортивні та інші. Цінова категорія квестів така ж різноманітна: від двохсот гривень до декількох тисяч. Абсолютно кожний може знайти свою стихію в цьому руслі, саме тому зараз також набули популярності виїзні квести, у яких організатори пропонують провести гру не в звичній кімнаті, а в офісі, в квартирі, на природі або в будь-якому іншому місці, де Ви лише захочете.

Локація «Dark hunter»

Не дивно, що багато людей зараз мають таке хобі, адже різноманітність квестів дозволяє замінити інші захоплення, чи то перегляд фільму, чи читання книги, чи навіть зайняття спортом.

Проте для багатьох учасників це може стати не разовим проведенням часу, а справжнісіньким стилем життя. У Дніпрі, як і в інших містах, багатих на цей вид діяльності, формуються команди, які змагаються між собою, заробляючи високий рейтинг у грі. Учасники намагаються знайти відповіді на запитання якомога швидше, адже саме дорогоцінні хвилини, а іноді навіть секунди, вирішують хто гідний звання «Найкращої команди міста».

«Особисто для мене квест-кімнати – це улюблене хобі, яке переросло в образ життя. У першу чергу – це емоції, яких багатьом із нас так бракує в сучасному світі. Тому мені б дуже хотілося, щоб якомога більше людей підтягнулося до цього захоплення, і, можливо, світ стане добрішим». – Ділиться своїми враженнями великий любитель квест-румів Ігор Сельдін.

На його особистому рахунку вже 114 ігор, 79 з яких пройдено в Дніпрі. Проте він навіть не думає зупинятися. «У свою першу квест-кімнату я потрапив у листопаді 2014 року. Щоправда, з тими кімнатами, які існують зараз, вона не зрівняється. Втім, тоді я взагалі не зрозумів, у чому сенс цієї розваги, й мені здалося, що це нецікаво. Потім почали з'являтись інші кімнати, у яких замість записок були технології, і ми з друзями вирішили ще раз спробувати на смак ці квести в реальності. Цього разу нас «увімкнуло», й ми почали проходити по декілька кімнат у день, щоразу відкриваючи для себе усе нові й нові механізми й технічні рішення. Я пройшов багато кімнат на абсолютно різні теми. Я грабував банки, рятував планету, вибирався з моргу, переживав клінічну смерть, рятувався з борта корабля, що тонув, збігав з тюрем, тікав від маніяків, але, незважаючи на все це, моєю улюбленою темою є прибульці та НЛО.

Граючи, я, безперечно, отримую безцінний досвід, здібність виходити з нестандартних ситуацій. Квести – це гра, де вміння розуміти й чути один одного є основною складовою. Ну а головне – це, звісно же, позитивні емоції!»

Катерина КОВАЛЕНКО

СТУДЕНТСТВО ЗАСИНАЄ, ПРОКИДАЄТЬСЯ МАФІЯ

Або Коза Ностра відпочиває

Вітаю вас, пані та панове! Ми розпочинаємо гру: студентство засипає, прокидається мафія. Чи пам'ятаєте ви, як, замість того, аби сидіти у школі над нецікавими підручниками, робили паперові картки з написами «мафія», « мирний житель» , «поліцейський»?

Гра «Мафія» досі не втрачає своєї актуальності, як серед школярів, так і молоді. Популярністю користуються місцеві клуби, які організовують гру для студентів, аматорів , дітей та навіть справжніх профі. Найчастіше, ігри відбуваються у різних кафе і дають можливість не тільки зустрітися з друзями, а й провести вільний час «із користю для мізків».

Для тих, хто зовсім не знає правила гри:

Учасники розподіляються за допомогою карток на дві команди: червоні (мирні жителі), та чорні (власне мафія). Ведучого обирають за допомогою картки, або ж ним може стати будь-хто з бажаючих. Основна мета гри - шляхом голосування виявити мафію, яка із настанням ночі вбиває всіх мирних жителів. Із кожним наступним голосуванням з гри виходить один учасник. Лише «червона» або «чорна» команда за допомогою своїх інтелектуальних та комунікативних навичок зможе перемогти.

Де можна пограти в Дніпрі?

1. Гра Мафія з Кава.

Вартість: 70 грн

Розклад: гра відбувається кожної п'ятниці (о 19:00), суботи (о 20:00) та в неділю (о 17:00).

Місце проведення: одне з місцевих кафе (найчастіше – «Coffee life»).

У вартість входять три гри за вечір, тривалістю приблизно 40 хвилин та фотозвіт. Постійний атрибут усіх учасників – пов'язка на очі.

«Місто засинає»

2. Dnepr mafia clan

Вартість: 40 грн

Розклад: гра відбувається у неділю та четвер о 19:00.

Місце проведення: Пузата Хата (вул Карла Лібкнехта 1, третій поверх).

Серед послуг цього клубу – тренінги для новачків та виїзні заходи – разом з командою клубу можна непогано відпочити на природі або провести разом час в театрі, органному залі.

3. MAFIA Relax

Вартість: 70 грн

Розклад гри: пограти можна в середу (о 19:00), четвер (о 20:00), п'ятницю (о 19:30) та в суботу (о 19:30).

Місце проведення: Gastro Bar Slivki (в середу), НК «PARIS» (в четвер), «Молоко» Бар (у п'тницю), Labyrinht Cub (у суботу).

У вартість також входять три гри за вечір і фотозвіт. Після гри зазвичай є нагода залишитись в клубі і продовжити свій відпочинок.

4. Розважально-розвиваючий клуб «Дом Корлеоне»

Вартість: 40 грн, для новачків – 30 грн, для студентів – 35 грн.

Розклад гри: постійно змінюється, найчастіше – п'ятниця, субота та неділя.

Місце проведення: Пузата Хата (пр. Гагаріна 23).

Для найактивніших учасників є певні бонуси. Якщо гравець постійно вдосконалює свій рівень гри і допомагає розвитку клубу (наводить «новеньких» або «старенських», розповідає в соцмережах про клуб і т .п.), він стає Резидентом клубу. Для таких гравців ігрові вечори стають на 5 грн дешевше. Ті гравці, хто відповідають всім перерахованим параметрам, можуть стати Виключними Резидентами і мати знижку 10 грн.

5. MAFIA FAMILY CLUB

Вартість: 40 грн

Розклад гри: четвер і субота (о 18:20).

Місце проведення: кафе в 5-10 хв від ЦУМу, повідомляється тому, хто зареєструвався на гру.

Особливість клубу – діти від 9 років грають з дорослими за одним столом та розвивають свої комунікативні здібності. За досвід, досягнення та ініціативність члени клубу можуть бути прийнятими о Ради клубу і безпосередньо брати участь в його розвитку.

6. Знать

Вартість: одна гра- 15 грн. За вечір таких ігор відбувається приблизно 5.

Розклад: середа, п'ятниця і субота після 18:00.

Місце проведення: пр. Гагаріна 14.

Аудиторія клубу, здебільшого, – професійні гравці , тому новачкам буде набагато складніше ,аніж в будь-якому іншому клубі. З відвідувачів можна зустріти і публічних осіб. «Знать» грає згідно справжнім правилам ФІІМ (Федеральної інтелектуальної гри «Мафія»). Команда бере участь у всеукраїнських та міжнародних турнірах.

Безкоштовні варіанти гри в «Мафію»

В соціальних мережах створені спеціальні групи, де організатори гри зазначають місце та дату зустрічі. Всі охочим потрібно всього лише написати свій коментар «на стіні» групи .Основний недолік безкоштовних ігор- необхідно дуже швидко бронювати собі місце, адже бажаючих стати учасником достатньо. До списку таких клубів у Дніпрі належать «Dnipro Mafia Centre», вечір ігор «Smart», «Картель», «Black star».

Поради від організаторів

Організатори Дніпровських клубів охоче готові поділитися порадами та власним секретом успішної гри:

Олександр Зіненко, організатор клубу «Дом Корлеоне»: «Секрет успішної гри - конгруентність гри». Що це означає? Конгруентний - відповідний. Тобто, на мій погляд, успішна гра- та, в якій я добре себе почуваю. В якій у мене як гравця вже буде власний стиль і навички передавати свої думки іншим. Мабуть, це загальний принцип.

Основна порада гравцям – будьте людяними! Деякі учасники занадто близько сприймають до серця гру, ображаються на інших. Завжди пам'ятайте, що це гра! Визнавайте хорошу гру інших гравців і вигравайте».

Анастасія Дудка, організатор клубу «Dnipro Mafia Centre»: «Напевно, одна з основних порад - аналізувати. Аналізувати не тільки поведінку інших гравців, їх слова, а й після кожної гри аналізувати себе. Розуміти, що ти зробив не так і шукати альтернативні варіанти. Це приходить тільки з досвідом. Потрібно вчитися розуміти не тільки інших гравців, але і себе.

Успішна гра в мафію залежить не від однієї людини, а від команди, особливо граючи за мафію. Так як кількість чорних гравців значно менше, ніж червоних, вони повинні бути єдиним цілим, не показуючи це. Іноді одне невірне слово може суттєво змінити хід гри».

Анна Гриднєва, організатор клубу «Знать»: «Головне – це прийти і спробувати. Така гра дозволить стати більш впевненим ,навчить вас аргументувати власну думку. До нас приходили люди занадто скуті, але через деякий час ми бачили тих самих, але впевнених в собі людей».

Якщо хочеться пограти вдома

Альтернативою клубної мафії може бути гра, організована у себе вдома . Варто лише зібрати компанію та мати спеціальні картки (їх можна роздрукувати або зробити власноруч) , чи ж звичайні гральні карти. Комплект для гри коштує від 15 до 1000 грн. Ціна залежить від дизайну та кількості гравців. Крім класичної гри можна придбати ,наприклад , гру «Мафія-Вій».

Грати онлайн не так цікаво, як реально, але якщо не кортить виходити з дому, а проводити час з друзями немає настрою, такий варіант вас задовільнить. Реєструйся і відпочивай із користю.

Оксана АЛЕКСЄЄНКО та Анастасія СОЛОД

«Завжди вір у себе, тому що якщо ти не повіриш, то хто інший повірить?» *Мерілін Монро*

«Блогерам-початківцям я раджу безупинно пахати»

Чому Діана Лебедєва обрала блогінг замість журналістики?

Безперервна зміна образів - запорука гарного настрою

Діана разом із Ксенією Шевченко, Михайлом Кашкіним та Юрієм Бошніковим на конференції «8Р: Бизнес в сети»

Захоплюючий івент від «EGAP Challenge Dnipro»

Papir-team вдало проходить інкубацію в «1991 Open Data Incubator»

Зарозумілі аматори, вперті сперечальники, саботажники-писаки – як блогерів тільки не називають… Проте, що ми знаємо про цих людей насправді? Розставити усі крапки над «і» й з головою поринути у світ блогінгу нам допоможе Діана Лебедєва – відомий дніпровський блогер, маркетолог в стартапі «Papir», колумніст у медіакомпанії «Snob.ru» , номінант «Egap Challenge» та випускниця IT-інкубатора «1991 Open Data Incubator».

Діано, розкажіть, чому Ви почали займатися блогінгом?

Правда у тому, що мені завжди було цікаво писати тільки про саму себе. Краще відразу зрозуміти такі речі, бо потім у кожній твоїй статті буде виявлятися власне «Я» й воно буде затьмарювати усе інше. Можна любити писати репортажі й у такий спосіб - хоч трішки проявляти свою особистість. А можна - відразу стати блогером.

А з чого розпочалася Ваша діяльність, як блогера?

Я довго намагалася бути журналістом, проте це завжди було для мене угодою зі совістю. Доводилося писати нудні «серйозні» речі. Водночас зі мною завжди траплялися неймовірні історії, про які я жваво й гаряче розповідала подружкам по телефону. Одного дня одна з них сказала мені: «Так напиши про це у «Фейсбук». А я, знаєш, як в тому анекдоті, відповіла: «А шо можна було?». До речі, у « Фейсбук» виявилася дуже лояльна аудиторія.

Можете пояснити, у чому полягає різниця між блогінгом та інтернет-журналістикою?

У блогінгу ти підпорядковуєшся самому собі, іноді - рекламодавцю. Блогер повинен мати власну думку, аби гнути свою лінію. Тоді як в інтернет-журналістиці ти маєш підкорятися читачам (тримаю кулачки, аби це було так) і яким-небудь силам. А ще - рекламодавцям і, певна річ, сеошникам.

Чому між журналістами і блогерами йде постійна війна?

Оця постійна війна - це дідівщина. Вона точиться між всіма консерваторами і новаторами. Шкільні вчителі недолюблюють педагогів із альтернативних шкіл, фотографи з дев'ятикілограмовими фотоапаратами та штативами на дух не переносять позерів з айфонами, що бовтаються на палках для селфі. Дідівщина, розумієш?

Діано , а чи згодні Ви з тим , що ведення блогу – це спосіб реалізації журналіста-аматора?

Не аматора, але павича. Гаразд, жарти жартами, але мабуть, скоріше за все, навпаки. Після роботи у виданнях часто хочеться піти у вільне плавання.

Чим ще Ви займаєтеся , окрім блогінгу?

Займаюся неймінгом (ред. - професійна діяльність, спрямована на ім'яутворення), консалтингом (ред. - діяльність з консультування з широкого кола питань у різних сферах діяльності), кризовим менеджментом для малого і середнього бізнесу. Також проводжу консультації з соціальних мереж, зі створення особистого бренду. Часто організовую заходи, читаю лекції. Зараз працюю маркетологом у стартапі свого чоловіка, розробляю новий додаток. Крім усього цього - я ще дружина і мати.

А могли б Ви, будь ласка, детальніше розповісти про розробку нового додатку?

Щодо додаточка: повільно й в кайф менеджерю (ред. – керую) розробкою аплікації для всіх і кожного, яка (о Боже) дозволить навести лад у твоєму телефоні. Додаток матиме назву «This I Like» . А придумала я його в процесі вивчення нейробіології (ред. - наука, що вивчає пристрій, функціонування, розвиток, генетику, біохімію, фізіологію й патологію нервової системи)й так званого нейромаркетингу (ред. - новий напрям комерційних досліджень, предметом якого є вивчення неусвідомлених сенсомоторних, когнітивних і емоційних реакцій людини на певні стимули).

Діано, як Ви гадаєте, чи справедливим буде твердження, що дніпровці роблять неабиякий внесок у розвиток IT-технологій?

Беззаперечно! Внесок дніпровських айтішників (ред. – IT-спеціаліст) величезний. Поки наші воюють в АТО, в різних містах, а в Дніпрі особливо, країну рятують й підіймають айтішники. Вони створюють і вибудовують електронну демократію. У нашому ж дев'ятому корпусі ДНУ на першому поверсі знаходиться «Ноосфера». Ви були там? Уявіть, там роблять дронів (ред.- літальні апарати)! Там створюють колосальні громадські проекти! А ще – там є 3Д-принтер! Додаток «Моя поліція» - крутий дніпровський проект , що дає змогу зробити екстренний виклик поліції в те місце, де ти зараз! Хлопці з «Fire fighter» прямо в Дніпрі роблять проект для того, аби закликати волонтерів допомагати гасити пожежі. Ще у Дніпрі є два крутих інкубатори - це «1991 Open Data Incubator» і «EGAP Dnipro». Вони відбирають, просувають та розвивають величезну кількість крутих проектів - соціальних, потрібних, просто класних. «EGAP Dnipro» відбирає проекти за декількома напрямками: освіта, інфраструктура, екологія, агро та багато інших. А окрім цього, в Дніпрі розробляють найбільші світові проекти в сфері комп'ютерних ігор, сервісів для знайомств і купи всього іншого, не менш цікавого.

«Треба пам'ятати, що те, хто ви, на якому місці й наскільки зараз гарні - зовсім неважливо. Важливо лише те, яку динаміку ви показуєте»

А у яких проектах наразі Ви беретe участь?

Я - маркетолог в дніпровському стартапі «Papir» (ред. – «Public API Robot»). Це консалтингове агенство, назву якого, до речі, придумала я. Ще я колумніст у медіакомпанії «Snob.ru» , випускниця IT- інкубатора «1991 Open Data Incubator», номінант «Egap Challenge»(ред.- конкурс IT-проектів). Не дуже люблю роботу в проектах, в командах та з партнерами, проте наразі разом з однією відомою медіа-персоною готую цікавий соціальний медіапроект. Запустимо ми його влітку.

Діано, Вам вдалося досягти успіху в багатьох видах діяльності , й як людина з неабияким досвідом, які б поради Ви дали блогерам-початківцям?

Блогерам-початківцям я раджу безупинно пахати. Писати по три-п'ять пости на день, тусити, потрапляти в фотозвіти, потім писати про усі ці тусовки. Тут ключове - писати багато. Робити це на трієчку: особливо не заморочуватися й не старатися. Вам має бути навпрочуд легко займатися цим, бо «виписатися» можна тільки так. І лише так можна почати рости, а вже потім - порівнювати себе зараз і рік тому. Треба пам'ятати, що те, хто ви, на якому місці й наскільки зараз гарні - зовсім неважливо. Важливо лише те, яку динаміку ви показуєте.

Чого журналісти можуть повчитися у блогерів?

Я б не стала так різко розмежовувати. І журналісти, і блогери – це інформаційні рупори. Просто перші - більш класичні, аніж другі. Можливо журналістам корисно було б повчитися «think outside the box», тобто не виконувати завдання редакції, а кожен раз робити трохи більше, аніж від тебе чекають. А якщо в редакції ваших зайвих знахідок не приймуть - їх завжди можна опублікувати у себе в блозі.

Анна ВОЙТ

Світлини із власного архіву Діани

Лекція з «Фейсбук» в «Spalahe» від «Будь.ua»